



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 315/2022
08.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Весне Станковић, Јелене Ивановић, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Новица Јовановић, адвокат из ..., против тужене Економско-трговинске школе „Параћин“ из Параћина, чији је заступник Правобранилаштво општине Параћин, из Параћина, ради накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2452/20 од 16.03.2021. године, на седници одржаној 08.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2452/20 од 16.03.2021. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2452/20 од 16.03.2021. године.

Образложење

Основни суд у Параћину, пресудом П1 132/20 од 11.05.2020. године, усвојио је тужбени захтев тужиље, тако што је обавезао тужену да исплати тужиљи на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са посла, за период од октобра 2015. године до септембра 2018. године, одређене новчане износе, са законском затезном каматом (све ближе одређено у ставу првом изреке). Обавезао је тужену да исплати тужиљи на име трошкова парничног поступка износ од 56.638,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења (став други изреке).

Апелациони суд у Крагујевцу, пресудом Гж1 2452/20 од 16.03.2021. године, одбио је као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Параћину П1 132/20 од 11.05.2020. године (став први изреке). Одбио је као неоснован захтев тужене, којим је тражила да се обавезе тужиља да накнади туженој трошкове поступка по жалби (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20), оценио да ревизија тужене није изузетно дозвољена.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404.

став 1. Закона о парничном поступку. Наиме, нижестепене пресуде донете су у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда са истим чињеничним и правним основом, о праву запослених на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба је поднета 20.11.2018. године. Према образложењу првостепене пресуде, вештачењем је утврђено да на име накнаде трошкова доласка на рад и одласка са рада за период од 01.10.2015. године до 30.09.2018. године, послодавац дугује запосленој износ од 61.461,74 динара. Првостепеном пресудом је на име главног тужбеног захтев досуђен укупан износ од 63.271,26 динара.

Одредбом члана 441. ЗПП је прописано, да, ревизија је дозвољена у парницима о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, у делу којим је усвојен тужбени захтев тужиле ради исплате на име накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, као главни захтев, не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужене није дозвољена, на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу чланова 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић